

DE RODE BAL

Jeannette
van Luipen
Bronwasser

JEANNETTE VAN LUIPEN-BRONWASSER

DE RODE BAL

Met illustraties van W. G. van de Hulst Jr.

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. De rode bal

Daar rolt een grote, rode bal over het gele zand. Al harder en harder.

De grote zee is dichtbij. De zon schijnt zo heerlijk! Hij schijnt op het strand en op de zee. Op het strand staan allemaal strandstoelen. Daarin zitten de grote mensen. Ze zitten heerlijk in het zonnetje. Er spelen ook kinderen op het strand. Heel veel kinderen. Ze spelen met emmertjes en schopjes en zandvormpjes. Met de emmertjes gaan ze water halen uit de grote zee. Met de schopjes scheppen ze het zand op een berg. En met de zandvormpjes bakken ze de prachtige zandtaartjes. De wind is er ook. Hij doet het zand hoog opwaaien. Hij laat ook de tentdoeken flapperen. Het is net of de wind lacht. Ha . . . ha . . . ha! Hij jaagt niet alleen het zand op, maar hij vliegt ook achter de grote, rode bal aan. Huuuuup, rode bal . . . huuuuup! Dat is een leuk spel! Veel vlugger moet je gaan! Nog vlugger!

Twee blote voetjes hollen achter de bal aan. Ze lopen zó hard!

Van wie die voetjes zijn?

Ze horen bij een kleine jongen. De jongen heet Paultje. Hij wrijft met zijn hand over zijn warm gezicht. Oef! Is dat lopen!

Waar is de bal? Zijn mooie bal? Dáár! Daar gaat hij! Harder. Steeds harder.

Die stoute wind!

Paultje roept: „Houd hem! Houd hem!”

Niemand hoort Paultje. De wind neemt zijn stem mee. De boze wind neemt ook de bal mee. Waarheen? De wind lacht in z'n vuistje. Ha . . . ha . . . ha!

Paultje draaft. Hij kijkt niet meer zo goed waar hij loopt. Bom! Daar ligt Paultje.

„Je moet beter uitkijken, manneke,” zegt een mevrouw. De mevrouw zit in haar strandstoel. Een hele mooie strandstoel met een kap.

Jawel! Uitkijken! Als je zó hard moet lopen!

Paultje krabbelt vlug op. Waar is de bal? Zijn mooie, rode bal? Daar, daar gaat hij! Steeds verder weg.

Floep, roept de wind. Zie maar dat je hem krijgt!

Paultje draaft en roept: „Houd hem toch! O, houd hem toch!”

Niemand hoort hem. De grote mensen hebben het allemaal veel te druk met in de zon te zitten. Ze knijpen hun ogen toe voor het zonnetje. Ze zien Paultje niet eens. En de kinderen? De kinderen juichen. Ze scheppen met hun schopjes in het zand en zien Paultje ook niet. Ze lopen met hun emmertjes naar de zee. Niemand ziet Paultje.

De mooie, rode bal rolt verder en verder. Tot opeens . . . Boem! Weg is de bal. Helemaal weg. Paultje kijkt en kijkt . . . Er komen tranen in zijn ogen. Nu ziet hij niets meer. De bal is weg. De bal blijft weg.

2. Alles is weg!

Waar is die mooie, rode bal gebleven? Paultje weet het niet. Wie weet het wel? De grote mensen weten het niet. De kinderen weten het niet. Maar de wind lacht. Ha . . . ha . . . ha! De wind weet het! Hij heeft de rode bal in een kuil geblazen. Die kuil hebben twee kinderen gegraven. Een jongen en een meisje. Ze heten Tjoek en Tjitske. Zo heten ze niet ècht. Hun echte namen zijn heel anders. Maar iedereen noemt hen Tjoek en Tjitske. Het zijn tweelingen.

Tjoek is een jongen. En Tjitske is een meisje. Ze spelen op blote voetjes, dicht bij de grote zee. Ze weten niet wie Paultje is. Ze hebben Paultje nooit gezien. Ze weten ook niets van de mooie, rode bal. Ze weten helemaal niet dat die stoute wind de bal in hun kuil geblazen heeft. In de kuil, die ze samen hebben gegraven, Tjoek en Tjitske. Ze spelen bij de zee en hebben het veel te druk met scheppen. Ze zien Paultje niet.

Waar is Paultje gebleven?

Paultje is zó moe. Hij is boven op een berg gaan zitten. Boven op een berg van zand. Paultje veegt de tranen uit zijn ogen. „Grote jongens huilen niet,” zegt moeder altijd. En Paultje vindt zichzelf héél groot. Nu kan hij weer alles zien. Maar de mooie, rode bal ziet hij niet meer. Die is weg. Helemaal weg. Zal hij aan iemand gaan vragen of ze zijn mooie bal gezien hebben? Er zijn hier op het strand zoveel mensen. Zoveel . . .

Paultje schrikt. Waar is moeder? O! Hij is zó ver gelopen! Zó ver achter de rode bal aan! Nu weet hij niet meer waar moeder is. Hij krabbelt op en gaat boven op de berg van zand staan. Zo zal hij moeder kunnen zien! Hij kijkt . . . en

hij kijkt... Hij houdt zijn hand boven zijn ogen om nog beter te kunnen zien. Nee. Paultje kijkt een beetje verdrietig in het rond. Er zijn zoveel mensen! Er zijn zoveel kinderen! Er staan zoveel strandstoelen!

Waar is zijn moeder nu? Nu is alles weg. Moeder en de mooie, rode bal.

3. Tjoek en Tjitske

Wie komen daar aanrennen over het warme zand? Een jongen en een meisje. Ze lopen hand in hand. In hun andere hand hebben ze ieder een emmertje.

De jongen draagt een rood emmertje. Het meisje een blauw. Ze hebben water gehaald uit de grote zee. Nu dragen ze het naar het strand. Dat is moeilijk! Telkens floept er een beetje water over de rand van de emmertjes. Dat komt omdat ze zo hard lopen.

Die domme kinderen! Je kunt niet hard lopen met een emmertje vol water.

Paultje ziet hen aankomen. Hij kijkt . . . en kijkt . . .

Ze zien er zo vrolijk uit. Ze praten en lachen samen. Ze komen recht op de berg af, waarop Paultje zit. Dat is leuk! Paultje houdt zijn adem in. Zouden ze naar hem toe komen? Oei, wat lopen ze hard! Floep! Daar vliegt weer een scheut water over de rand van de emmertjes.

Paultje moet erom lachen.

Nu zijn de kinderen vlak bij Paultje. Ze staan stil en buigen zich over de emmertjes. Ze kijken . . . Wat is dat? Waar is al het water gebleven? Er zit niets meer in!

De jongen en het meisje kijken elkaar aan. En dan beginnen ze vrolijk te lachen. Ze schateren het uit! Dat klinkt leuk! Paultje wordt er helemaal blij van! Hij begint ook te lachen. Heel hard.

En dan schateren ze het uit, Paultje, Tjoek en Tjitske.

Paultje vergeet zijn verdriet. Je kunt niet gelijk lachen en verdriet hebben. Hij vergeet zijn rode bal en . . . hij vergeet zijn verdriet om moeder.

Ze lachen en rollen met z'n drieën op de grote berg van zand.

Boem! Daar zitten ze alle drie. Ze kijken elkaar aan.

„Hoe heet jij?” vraagt het meisje aan Paultje.

Paultje wijst op zijn buik. „Ik heet Paultje.” Hij knikt naar het meisje. „Hoe heet jij?”

„Ik heet Tjitske,” zegt het meisje. Ze wijst naar het jongetje.

„Dit is mijn broertje. Hij heet Tjoek.”

Ziezo, nu kennen ze elkaar. Daar zitten ze nu, boven op de berg, Tjoek, Tjitske en Paultje. Het zonnetje schijnt boven op hun hoofden.

En de wind? De wind trekt aan hun bloesjes en speelt met de rode strik van Tjitske. De wind lacht. Ha . . . ha . . . ha . . . , als jullie eens wisten wat ik wist!

4. Heerlijk spelen

„Waar woon je?” vraagt Tjitske aan Paultje.

Paultje denkt even diep na. Dat is moeilijk! Hij woont in Amsterdam. Maar nu zijn ze met vakantie aan zee, in Noordwijk. Ze wonen nu in een vreemde straat. In een vreemd huis. Paultje kijkt Tjitske aan. Wat moet hij zeggen? Hij weet best waar hij woont in Amsterdam. Dat heeft moeder hem geleerd. Maar nu? Hij weet niet meer waar hij nu woont. Dat is erg!

Tjoek en Tjitske zullen hem een domme jongen vinden!

„Waar is je moeder?” vraagt Tjoek.

Dat is nog erger! Want Paultje weet niet meer waar zijn moeder is. Hij kijkt heel verdrietig en haalt zijn schouders op.

Tjoek kijkt hem eens goed aan. „Weet jij dat niet eens? Onze moeder zit dáár.” Hij wijst met zijn vinger naar de strandstoelen.

Paultje probeert de moeder van Tjoek en Tjitske te zien. Maar er zitten zóveel moeders. Alle moeders zitten er, behalve de zijne.

„Zullen we gaan spelen?” vraagt Tjitske.

Tjoek staat al op. Hij roept: „Ja, we gaan spelen!”

Paultje staat ook op. Hij roept ook heel hard: „Ja, we gaan spelen!”

„Wij hebben ieder een emmertje,” zegt Tjitske.

„Het is leeg,” zegt Paultje.

„Helemaal leeg,” zegt Tjoek, na nog een blik in de emmertjes.

„Zullen we samen water gaan halen?” vraagt Paultje. Tjoek knikt en kijkt naar de grote zee. „Er is genoeg.”

„Kom maar,” zegt Tjitske en steekt haar hand naar Paultje uit.

Dat is fijn! Nu heeft Paultje zo maar twee vriendjes. Een vriendje en een vriendinnetje.

Daar lopen ze naar de grote zee, Paultje en Tjoek en Tjitske. Paultje loopt in het midden. Paultje is alle verdriet vergeten. Hij is zijn rode bal vergeten. Hij is moeder vergeten.

Ze vullen de emmertjes met water. Ze gillen als een hoge golf hen bijna omvergooit. Ha, dat is een leuk spelletje! Wachten tot er een golf aan komt en dan vlug, héél vlug weghollen. Ze houden elkaar heel goed vast, Tjoek, Paultje en Tjitske. Ze spelen heerlijk!

5. Bij de vriendelijke agent

Wie roept daar?

Tjoek! Tjitske!

Ja, daar horen ze hun naam roepen! Het is de moeder van Tjitske en Tjoek.

Ze legen vlug hun emmertjes en roepen: „We komen!”

Ze rennen naar hun moeder.

En Paultje? Paultje loopt hard mee.

De moeder van Tjoek en Tjitske staat op hen te wachten.

Tjoek wijst naar Paultje en Tjitske zegt: „Dit is Paultje. Hij is onze vriend!”

„Dag Paultje,” zegt de moeder van Tjoek en Tjitske.

„Dag mevrouw,” zegt Paultje.

Maar dan vraagt de mevrouw: „Waar zit jouw moeder, Paultje?”

Tjoek en Tjitske kijken elkaar aan. En dan kijken ze naar Paultje.

Tjoek zegt: „Paultje weet niet waar zijn moeder is.”

Tjitske slaat haar arm om Paultjes schouder. „Hij weet het écht niet,” zegt ze.

De moeder van Tjoek en Tjitske trekt rimpels in haar voorhoofd. Ze pakt Paultjes hand. „Waar woon je, Paultje?”

„In Amsterdam,” zegt Paultje.

Tjoek en Tjitske beginnen te lachen.

Maar Paultje lacht niet. Hij weet dat het een beetje dom is. Want de mevrouw wil weten waar hij hier woont. „Ik weet het niet,” zegt hij dan vlug en haalt zijn schouders op.

Ze halen alle drie hun schouders op, Tjoek en Tjitske en Paultje.

De moeder van Tjoek en Tjitske kijkt heel ernstig. Ze kijkt ook naar het strand of ze zo Paultjes moeder zou kunnen vinden. „Zat je moeder dicht bij ons?” vraagt ze aan Paultje. Paultje schudt zijn hoofd. „Mijn moeder zit heel ver weg. Ik heb eerst heel hard en heel ver gelopen.”

„Waarom, Paultje?”

„Ik had een mooie, rode bal. Hij is weg. De wind heeft hem meegenomen.”

Tjoek kijkt Paultje aan. „Dan ben jij alles kwijt,” zegt hij, „je bal en je moeder.”

Paultje knikt. Hij doet erg zijn best om zijn tranen tegen te

houden. Maar dat is moeilijk als je je bal en je moeder kwijtbent!

„Kom maar,” zegt de moeder van Tjoek en Tjitske. „Wij moeten naar huis. Maar ik weet wel een plekje waar je moeder je zal komen halen.”

Paultje lacht. Zou dat waar zijn?

„Kom je morgen weer spelen?” vragen Tjoek en Tjitske.

„Ja hoor,” zegt Paultje.

En dan komen ze bij een klein, wit huisje. Het huisje staat boven op het eerste duin. De moeder van Tjoek en Tjitske praat met een vriendelijke, dikke agent.

De agent steekt zijn hand uit. „Kom maar mee, Paultje.”

„Dag Paultje!” zegt de moeder van Tjoek en Tjitske.

„Dag Paultje,” roepen Tjitske en Tjoek. „Tot morgen!”

Paultje stapt achter de vriendelijke, dikke agent naar binnen.

6. Dan komt moeder!

Daar zit Paultje. In het witte huisje van de vriendelijke agent. Er zijn nog twee kinderen. Het zijn twee kleine meisjes. Ze zijn allemaal hun moeder kwijt. Het ene meisje huilt een beetje. Maar de dikke agent zegt vriendelijk: „Je hoeft niet te huilen, hoor! Alle kindertjes die hun moeder kwijt zijn, worden hier straks opgehaald.” Hij geeft hun alle drie een blaadje papier en een potlood. Dan mogen ze gaan tekenen. „Wordt hier alles gebracht?” vraagt Paultje aan de aardige agent.

De dikke agent lacht. „Kom maar eens mee, Paultje,” zegt hij, „dan zal ik jou eens wat laten zien.”

Paultje loopt met hem mee. En dan ziet hij de wonderlijkste dingen. Hij ziet ballen in alle kleuren. En schopjes en emmertjes en zandvormpjes. Maar ook schoentjes en sokjes en badmutsen . . . Te veel om op te noemen. Het lijkt wel een winkel!

„Is dat allemaal gevonden?” vraagt Paultje met grote ogen. De agent knikt. „Allemaal. Alle kinderen mogen hier komen kijken als ze iets verloren hebben.”

„Mijn bal,” hijgt Paultje. „Ik ben mijn mooie, rode bal kwijt.”

„Zo, zo,” zegt de agent. „Ben jij je bal kwijt? Kijk dan maar eens goed of hij erbij is.”

Paultje zoekt en kijkt en zoekt . . . Als hij z'n mooie bal eens vond!

Maar de bal is er niet.

„Heb je hem verloren?” vraagt de agent.

„De wind heeft hem meegenomen,” zegt Paultje een beetje verdrietig.

„De wind! O, die ondeugende wind!” zegt de agent. „Die blaast een heleboel dingen zo maar weg. Hoep! . . . weg.” De agent legt zijn hand op Paultjes hoofd. „Kom jij morgen nog maar eens kijken, Paultje. Misschien blaast de wind je bal wel hierheen. Wie weet!”

Paultje gaat weer zitten. Hij tekent, net als de twee kleine meisjes. Een schip met een vlag. Héél mooi. Het schip vaart op de zee. Paultje tekent hele hoge golven. Erg mooi . . .

En dan . . . dan komt een moeder het kleine, witte huisje binnenstappen. Ze kijken haar allemaal aan. Het kleine meisje, dat een beetje gehuild heeft, springt op. Ze vliegt haar moeder om de hals.

En de dikke agent zegt: „Neemt u de kleine meid maar vlug

mee, mevrouw." Hij legt zijn grote hand op de schouder van het meisje. „En jij voortaan beter bij moeder blijven, hoor!" Het meisje knikt.

Daar gaan ze.

Paultje kijkt eens naar het andere meisje. Ze lachen tegen elkaar. Dan gaan ze weer tekenen.

Paultje tekent een jongen en een meisje. Dat is moeilijk! Het puntje van zijn tong komt uit zijn mond.

Dan . . . dan komt er weer een moeder binnenstappen.

De agent knikt vriendelijk. Hij wijst naar het meisje. „Kijk, daar zit de jongedame. Neemt u haar maar gauw mee."

Het meisje geeft de vriendelijke agent een hand. „Dag meeneer," zegt ze.

„Nooit meer zo ver weglopen," zegt de agent.

„Nooit meer," belooft het meisje.

Daar gaan ze.

En dan . . . Dan zit Paultje helemaal alleen. Dat is niet zo leuk. Paultje tekent. Maar het gaat niet meer zo mooi. Waar blijft zijn moeder? Zou ze hem vergeten zijn? Zou ze naar huis gegaan zijn zonder hem? Alle kinderen zijn nu met hun moeder mee. De twee meisjes en Tjoek en Tjitske . . . Hij alleen niet.

Hij tekent langzaam, o zo langzaam een ronde bal. Een grote, ronde bal. Het wordt niet zo erg mooi.

Paultje kan het niet meer zo goed zien. Paultje huilt. Dikke tranen spatten op zijn papier.

En dan . . . ! Wat hoort hij daar? Hij staat met een kleur op en kijkt naar de deur. Wie staat daar met de dikke agent te praten?

„Moeder!" roept hij. En nog eens: „Moeder!" Dan rolt hij pardoos in de armen van zijn moeder.

Ze drukt hem dicht tegen zich aan. „Mijn Paultje,” zegt ze. „Wat gelukkig dat je er bent! Ik heb je overal gezocht. Ik was zo bang!”

„Ik was ook bang,” zegt Paultje en kruipt nog dichter tegen zijn moeder aan.

De dikke agent lacht. Hij klopt Paultje op zijn schouder. „Voortaan eerst je moeder waarschuwen als je achter je bal gaat rennen, Paultje!”

„Ja meneer,” zegt Paultje.

Daar gaan ze, Paultje en zijn moeder.

De dikke agent buigt zich over de tekening van Paultje. De tekening van het mooie schip en de hoge golven. De tekening van de jongen en het meisje. En ook over de tekening van een mal, rond ding. Dat ronde ding is helemaal nat. Hoe komt dat?

De dikke agent weet het wel.

7. Het geheim

Nu ligt Paultje in bed. Moeder heeft hem welterusten gezegd en hem lekker ingestopt. Paultje heeft ook zijn avondgebedje opgezegd. Dicht bij moeder.

Nu loopt moeder de trap af.

De wind rammelt aan de ramen. Maar Paultje ligt met zijn neus onder de dekens.

Waar zou de mooie, rode bal nu zijn? Zou de wind hem nog verder wegblazen? Hoever? Misschien wel naar... Amerika. Dan zal wel niemand de mooie, rode bal aan de vriendelijke agent komen brengen.

Zouden Tjoek en Tjitske al slapen? Hij gaat morgen fijn met hen spelen. Moeder heeft beloofd dat ze dicht bij de moeder van Tjoek en Tjitske zal gaan zitten. Dat is heerlijk!

Hoor, de wind! Hij jaagt over de daken. Hij blaast alles weg wat hij tegenkomt. Hu-u-u-u...

Paultje hoort de wind. Hij gaat rechtop in zijn bed zitten. Hij denkt goed na. Zal hij het aan de Lieve Heer vertellen van de mooie bal? Hij heeft zijn gebedje al opgezegd. Maar dat geeft niet. Je mag de Heer altijd alles zeggen. Hij knijpt stijf zijn ogen dicht. Hij vouwt zijn handjes. Dan kruipt hij weer diep onder de dekens. Laat de wind nu maar rammelen aan de ramen. Paultje ligt warm en veilig in zijn bed.

8. Die stoute wind!

Nu slapen alle kinderen. Tjoek en Tjitske en Paultje. De grote mensen slapen nog niet. En de wind ook niet. Hij is nog klaarwakker. Hij jaagt over de duinen. Hij rent om het kleine, witte huisje dat boven op het duin staat. Hij vliegt over het strand. Hij duwt tegen de rug van de dikke agent, die met grote stappen over het strand loopt. Het strand is nu helemaal leeg. Alle grote mensen en alle kinderen zijn al lang naar huis. Niemand is er meer. Alleen de wind en de dikke agent. Floep, zegt de wind. Hij grijpt naar de pet van de agent. Zou het hem lukken? Floep! . . . Nog eens. Ja hoor, daar vliegt de pet heel hoog de lucht in. De wind lacht. Ha-ha-ha! „Houd hem,” roept de dikke agent en grijpt naar zijn hoofd. Het is te laat. De wind schatert het uit. Ha-ha-ha, zie maar dat je hem krijgt!

„Wat moet dat nou?” roept de agent.

Tja, een agent zonder pet is geen echte agent meer.

Hoor de wind lachen! Ha-ha-ha... niemand heeft zoveel plezier als ik.

De agent zwaait met zijn vuist in de lucht. „Ik zal je. Ik zal je!” Hij draaft achter zijn mooie pet aan.

Nu komt de pet naar beneden. De agent wil hem vlug grijpen. Maar de wind is veel vlugger. Hoepla... Daar ben ik weer! Hoepla, ik jaag de pet weer de hoogte in.

De mooie pet vliegt door de lucht.

De agent rent zo hard hij rennen kan. Hij kijkt niet meer zo goed waar hij loopt. En dan... Boem! Daar rolt de dikke

agent zo maar in een kuil. De kuil van Tjoek en Tjitske. „Tjonge-jonge,” bromt de agent en wil zich over zijn broek wrijven. „Waar zit ik op? Ik zit op een groot, rond ding!” Hij buigt zich naar voren. Hij grabbelt iets omhoog. De dikke agent zit nu in de grote kuil van Tjoek en Tjitske. De wind strooit de zandkorrels over hem heen. Hij merkt het niet eens. Hij heeft een mooie, rode bal in zijn handen. Hij bekijkt de bal van alle kanten. Daar staat een naam. De agent leest de naam hardop: „Paultje Verheul”. Paultjes vader heeft het op de bal geschreven in grote, mooie letters. „Hompie, tjompie,” zegt de agent en krabt zich op het hoofd. Daardoor denkt hij weer aan zijn pet, die weg is. Die heeft de vrolijke wind meegenomen. Die stoute wind speelt met de deftige pet van de dikke agent en lacht. De agent begint ook te lachen. Hij denkt: Hier zit ik nu met de mooie bal van Paultje. De mooie, rode bal, die de wind had weggeblazen! Deze bal is van Paultje, die vanmiddag door zijn moeder is gehaald. Hij neemt de mooie, rode bal onder zijn arm. Hij krabbelt uit de kuil en loopt met grote stappen over het strand. Zijn haren fladderen naar alle kanten. Dat doet de wind.

9. Dat is leuk!

Nu slaapt iedereen. Paultje en Tjoek en Tjitske en alle kinderen.

Nu slapen ook alle vaders en moeders.

De dikke agent slaapt ook. Hij snurkt zachtjes.

De volgende morgen schijnt de zon. Hij schijnt op alle moeders en op alle kinderen. Hij schijnt ook op de grote zee en op het strand.

Tjoek en Tjitske zijn al vroeg naar het strand gegaan. Paultje ook. In de verte ziet hij Tjoek en Tjitske. Hij trekt zijn moeder aan haar hand. „Moeder, daar zijn mijn vriendjes!”

Nu zitten ze dicht bij elkaar. De twee moeders en Tjoek, Tjitske en Paultje. Nu kunnen ze fijn de hele dag samen spelen.

Ze maken hoge bergen. Ze gaan water halen uit de grote zee. En dan, vlak bij de zee, vindt Paultje een heel mal ding. Het lijkt wel een schaalkje. Het staat vol water. Er zit een grote klep aan.

Paultje pakt het malle ding op en gooit het water eruit en dan . . .

„Het is een pet!” roepen Tjoek en Tjitske.

Paultje bekijkt de mooie pet van alle kanten! „Het is de mooie pet van de vriendelijke agent,” roept hij hard.

Ze rennen naar hun moeders.

De moeders knikken. Jazeker! Ze mogen met elkaar de pet aan de vriendelijke agent gaan brengen.

Daar gaan ze!

Ze lopen naar het kleine, witte huisje, boven op het duin. Ze lopen hand in hand, Tjoek en Tjitske en Paultje.

Paultje draagt de pet.

De agent ziet hen al aan komen. Hij staat in de deur van zijn huisje en steekt zijn hand op. „Ha, die Paultje! Ha, die kinderen!” Dan loopt hij vlug zijn huisje in.

Hier liggen alle spullen die door de mensen op het strand gevonden zijn. Hier ligt ook de mooie, rode bal van Paultje. De agent lacht. Wat zal Paultje blij zijn! Hij loopt terug

naar Paultje en Tjoek en Tjitske. De mooie, rode bal houdt hij achter op zijn rug.

Daar staan Paultje en Tjoek en Tjitske.

Paultje houdt óók zijn handen op zijn rug.

„Dag meneer de agent,” zegt Paultje. Hij kijkt glunder naar Tjoek en Tjitske, want de agent is zijn vriend! Paultje zegt tegen de agent: „Dit zijn Tjoek en Tjitske.”

„Dag Paultje,” zegt de dikke agent. „Dag Tjoek en Tjitske.” Hij lacht. „Jij komt zeker iets bij me halen, Paultje?”

„Ik kom iets brengen,” zegt Paultje.

„Hè . . . wat is dat nou?” zegt de agent, „jij komt iets hálén.” Paultje schudt zijn hoofd. „Ik kom iets brengen.”

De agent grijpt naar zijn hoofd zonder pet. Hij raakt er helemaal van in de war. Halen . . . brengen, brengen . . . halen! Wat is het nu? Had hij z'n mooie pet maar op zijn hoofd, dan zou hij veel beter kunnen denken! Het is alles de schuld van de wind, van die wilde wind. De agent kijkt naar Paultje. Hij brengt heel langzaam, o zo langzaam, zijn handen naar voren. Zijn handen met de bal erin.

Paultje brengt ook langzaam zijn handen naar voren. Zijn handen met de pet erin.

Daar staan ze! De dikke agent met de mooie, rode bal.

Paultje met de mooie pet met de klep.

Ze kijken allebei heel verbaasd. Hoe kan dat? Wie heeft dat gedaan?

En dan beginnen ze allemaal te lachen!

Paultje lacht omdat hij z'n mooie, rode bal terug heeft.

De agent lacht omdat hij zijn mooie pet weer heeft. De pet met de klep.

En Tjoek en Tjitske lachen om de vrolijke gezichten van de vriendelijke agent en van Paultje.

„Dank je wel, Paultje,” zegt de agent, „dat is nog eens een verrassing!”

„Dank u wel, meneer de agent,” zegt Paultje en kijkt blij naar zijn bal.

„Wat fijn!” roepen Tjoek en Tjitske.

„Waar hebt u de bal gevonden?” vraagt Paultje aan de agent. De agent denkt diep na. Hij kan nu weer goed denken, want hij heeft zijn pet weer op. „In een heel grote kuil,” knikt hij. Tjoek en Tjitske kijken elkaar aan. Welke kuil? Zij weten het niet.

De agent weet het ook niet. Er zijn zóveel kuilen op het strand! Alleen de wind weet het.

„En waar heb jij mijn mooie pet gevonden, Paultje?” vraagt de agent.

„Op het strand,” zegt Paultje. „Heel dicht bij de grote zee.”

„Er zat nog een heleboel water in,” knikken Tjoek en Tjitske. De agent schudt zijn hoofd. Zijn hoofd met de pet.

Hoe kan dat? Hij weet het niet. Alleen de wind weet het.
Nu gaan ze weer naar de moeders, Paultje en Tjoek en
Tjitske. Ze zwaaien nog eens naar de vrolijke agent boven
op het duin.

Paultje draagt de mooie, rode bal. Hij is blij!

De wind waait heel zachtjes over het strand. De wind ziet
Paultje met zijn bal.

De wind waait ook zachtjes om het kleine, witte huisje boven
op het duin. De wind ziet de dikke agent met zijn mooie pet
op zijn hoofd. De wind lacht. Ha-ha-ha!!! Ik heb ze gefopt!
Allebei!

